

nævnte som to af de lande, der skulle gennem store besparelser for at passe ind i kravene til den fælles valuta. Jeg mindes at have læst hr. Frank Dahlgaards udmærkede økonomiske analyser gennem 10 år i de danske aviser eller hørt dem. Jeg har ikke noget præcist citat, men jeg er overbevist om, at det gang på gang blev sagt – sådan husker jeg det, og jeg var dybt enig med hr. Frank Dahlgaard – at man ikke kan løse beskæftigelsesproblemer i et land ved at have store underskud og ved at have høj inflation, for det er uholdbart.

Men det er jo det, hele den den fælles valuta går ud på. Frankrigs beskæftigelse og økonomiske udvikling kører fint på skinner i dag, og Frankrig har gennemført en række strukturreformer og har vist, at de økonomiske rammer og den politiske enighed om, hvordan man fører økonomisk politik med et globaliseret marked, virker.

Formanden:

Hr. Frank Dahlgaard for den sidste bemærkning.

Frank Dahlgaard (UP):

Tak for ministerens svar.

Det er rigtigt, at jeg har skrevet meget om økonomisk ansvarlighed i Berlingske Tidende og andre steder i tidens løb, men jeg har jo også skrevet, at man kan føre finanspolitik, når væksten er gået i stå og arbejdsløsheden er høj, og det var jo det, vi gjorde her i lille, gode, selvstændige, pragtfulde Danmark.

Ministeren var selv med til som minister at give Danmark en kickstart. Det var mit tidligere parti også, og der var stort flertal i Folketinget for at få gang i væksten – ikke med store, vedvarende underskud, men i en kortere periode, for bliver man ved i det uendelige med underskud, vokser gælden, og så har man problemerne. Men det spørgsmål løste vi jo netop fint, og den mulighed havde vi her i Danmark uden overhovedet at skulle spørge eller få det godkendt i EU.

Nu siger ministeren – og det lægger så op til mit sidste spørgsmål – at man har løst en række problemer i Frankrig hen ad vejen. Ja, det er måske rigtigt, og det er da godt, men hvad har man gjort i Tyskland, i Italien, i Spanien? Det er jo vidt forskellige lande med vidt forskellige behov, men de har én valuta og ét fælles pengevæsen, og det er da ikke en tordnende succes. Det er et kæmpeproblem.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Kære hr. Frank Dahlgaard: Siden foråret 1994 har Danmark afleveret sit konvergensprogram og fået sin økonomi diskuteret i Ministerrådet i Bruxelles. Det vil sige, at fra den 1. januar 1994, hvor en ny kurs blev lagt med kickstarten i dansk økonomi, er det, vi lavede, blevet anerkendt og berømmet af mine ministerkolleger i EU.

Selv om vi i konvergensprogrammet skal ligge inden for de rammer, vi kender i dag, er der intet i vejen, for vi får større frihed til at føre finanspolitik i den fælles valuta, fordi pengepolitikken er lagt fast og ligger centralt. Der skal langt mindre indgreb til for at få en effekt mægen til det, vi lavede i 1993. Der er så megen fornuft i den fælles valuta, så selv hr. Frank Dahlgaard må have svært ved at blive ved med at være imod.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 550

4) Til økonomiministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Kan ministeren bekræfte, at den fælles rentepolitik i ØMU'en giver problemer for euro-landene, som jo befinder sig i vidt forskellige situationer?«

Skriftlig begrundelse

De 11 euro-lande i ØMU'en befinder sig økonomisk set i vidt forskellige situationer. Irland, Spanien, Portugal og Finland har således »fart på« den økonomiske vækst. Her er der behov for en høj(ere) rente for at bremse udviklingen og sikre, at økonomien ikke »koger over« i inflation, dårlig konkurrenceevne og betalingsbalanceunderskud.

Andre af euro-landene som f.eks. Tyskland og Italien har en lav økonomisk vækst og høj ledighed. Her er der brug for en lav(ere) rente, som kan være med til at sætte gang i den økonomiske aktivitet.

Efter ØMU'ens ikrafttræden er renten imidlertid (stort set) den samme i hele euroområdet. Den er dermed for høj for nogle lande men for lav for andre.

I en artikel med overskriften »ECB's renteforhøjelse rammer forskelligt i EU – flere lande